

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АПЕЛЯЦІЙНОЇ ПЕРЕВІРКИ РІШЕНЬ СЛІДЧИХ СУДДІВ

В. В. ЛЕГКИХ

аспірант,

Академія адвокатури України

(Науковий керівник: професор В. Г. Гончаренко)

✉ зв'язок з автором: через Редакцію

Анотація: Проаналізовано окремі проблемні питання апеляційного перегляду рішень слідчих суддів. Встановлено, що слідчий суддя протягом виконання своїх специфічних функцій в межах досудового розслідування має певні дискреційні повноваження щодо усного отримання показань свідків, потерпілих, експертів та інших учасників кримінального провадження. Визначено, що слідчі судді можуть на власний розсуд застосовувати принцип безпосередності (усності) отримання доказів. Визначено, що апеляційне оскарження рішення слідчого судді має певні відмінності від інших рішень, що можуть бути оскаржені в апеляційному порядку, виключно за критеріями часу на оскарження та порядку подання апеляційної скарги до суду апеляційної інстанції. Встановлено, що при перевірці ухвал слідчих суддів в апеляційному порядку, апеляційний суд, за наявності підстав, визначених ст. 404 КПК України, повинен повторно дослідити докази. При цьому, на відміну від слідчого судді, суд апеляційної інстанції не може відступити від принципу безпосередності (усності) отримання показань учасників кримінального провадження (про що і зроблено відповідний науково-практичний висновок).

Ключові слова: слідчий суддя, суд апеляційної інстанції, апеляційний розгляд, кримінальне провадження, докази, безпосередність дослідження доказів.

З метою судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні у КПК 2012 року було введено інститут слідчого судді (ч.2 п.18 ст.3 КПК), що є новелою українського кримінального судочинства, та суттєвим позитивним фактором у захисті прав і свобод як потерпілого, так і підозрюваного під час здійснення досудового слідства.

Слід зазначити, що повноваження слідчого судді охоплюють не тільки захист прав, свобод та інтересів особи, а можуть також «бути використані» і для законного обмеження цих прав і свобод. Наприклад, винесення ухвали про обрання запобіжного заходу підозрюваному, або прийняття рішення про надання дозволу на проведення обшуку помешкання особи, яка навіть не має ніякого статусу учасника кримінального провадження. Тому можливість оскарження таких рішень слідчого судді в апеляційному порядку відіграє суттєву роль при здійсненні захисту особи від обвинувачення, а також при наданні правової допомоги особі, права якої можуть бути порушені, наприклад, у зв'язку із проведенням обшуку житла чи арешту майна, оскільки в даному випадку мова іде про права, недоторканність яких гарантується Конституцією України та Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Метою статті є виявлення проблемних питань під час розгляду справ слідчим суддею, які обмежують права і свободи особи, та їх апеляційне оскарження, в розрізі однієї із засад кримінального провадження – безпосередності дослідження доказів.

PROBLEMATIC ISSUES OF THE APPEAL REVISIONS OF DECISIONS OF THE INVESTIGATING JUDGES

LEGKIKH, V.

*Postgraduate student,
Department of criminal proceeding and criminalistics,
Academy of advocacy of Ukraine*

Abstract

The new institute of the Criminal Proceeding Code of Ukraine – institute of the investigating judges – is not concentrated in its own chapter. That means that all procedures which is the investigating judge is involved should be corresponded with the general principles of fair trial. In some cases, the investigating judge, on the basis of norms of the Criminal Proceeding Code, may deviate from compliance with these principles. It is based on a fact that investigating judges has not enough time to meet all those principles. The CPC of Ukraine established right to the investigating judge do not examine evidences of witnesses or forensic experts in the courtroom (vocally). On the other hand some of the investigating judges decisions can be revised in appeal court. According to the appeal procedure, there is no difference between appeal on a decision of the investigating judges or other types of decisions of court, which can be revised by the court of appeal. Therefore, the procedure in appeal court is similar to the procedure in magistrate court with some exceptions. General exception for the appeal procedure is the obligation to the appeal court do not investigate all circumstances of the case and do not investigate all evidences. Some evidences or circumstances might be investigated by the court of appeal only on the basis of the motion of the participants of criminal procedure. Such evidences or circumstances may be investigated by the reason that they was not fully investigated by the magistrate court. The main conclusion of the research is as follows: CPC of Ukraine does not establish the right for the court of appeal deviate from the obligation to examine evidences of witnesses or forensic experts in the courtroom (vocally) even if the court of appeal is revising the decision of the investigating judge.

Keywords: investigating judge, court of appeal, Criminal Proceeding Code of Ukraine, criminal proceeding, evidences, direct examination of evidences.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Вивчення інституту слідчого судді були предметом наукових досліджень авторів серед яких В. Д. Бринцев, І. В. Гловюк, Ю. М. Грошевий, О. А. Губська, О. Є. Діденко, С. В. Єськов, О. П. Клименко, М. М. Ковтун, В. Т. Маляренко, М. А. Погорецький, В. О. Попелюшко, Ю. В. Роціна, М. І. Сірий, Ю. В. Скрипіна, О. С. Ткачук, А. Р. Туманянц, О. Г. Шило, В. В. Шимановський, С. Г. Штогун та інш.

Під час написання статті було досліджено науково-практичний посібник К. В. Легких «Апеляційне оскарження в кримінальному провадженні», О. Г. Яновської «Оскарження адвокатом рішень, дій чи бездіяльності слідчого, прокурора та слідчого судді під час досудового розслідування» [3] та роботу Н. П. Сизої «Повноваження слідчого судді щодо здійснення судового контролю у кримінальному процесі України».

Виклад основного матеріалу дослідження з новим обґрунтуванням отриманих наукових результатів.

За КПК 2012 року запобіжні заходи, зокрема і тримання під вартою, застосовуються: під час досудового розслідування – слідчим суддею за клопотанням слідчого, погодженим з прокурором, або за клопотанням прокурора, а під час судового провадження – судом за клопотанням прокурора (ч. 4 ст. 176). Згідно з ч. 1 ст. 233 КПК 2012 року, проникнення до житла чи іншого володіння особи можливе на підставі ухвали слідчого судді. Це також стосується таких слідчих (розшукових) дій як: обшук, огляд, слідчий експеримент, що проводяться у житлі чи іншому володінні особи. Обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи як негласна слідча (розшукова) дія також проводиться на підставі ухвали слідчого судді (ч. 4 ст. 267). Втручання у приватне спілкування здійснюється за ухвалою слідчого судді (ч. 1 ст. 258). Різновидами такого втручання є негласні слідчі (розшукові) дії: 1) аудіо-, відеоконтроль особи; 2) арешт, огляд і виїмка кореспонденції; 3) зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж; 4) зняття інформації з електронних інформаційних систем [4].

Також, ст. 303 КПК передбачено, що на досудовому провадженні можуть бути оскаржені такі рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора: 1) бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення

ПРОБЛЕМНЫЕ ВОПРОСЫ АПЕЛЛЯЦИОННОЙ ПРОВЕРКИ РЕШЕНИЙ СЛЕДСТВЕННЫХ СУДЕЙ

ЛЕГКИХ В. В.

*аспирант,
Академия адвокатуры Украины*

Аннотация: Произведен анализ отдельных проблемных вопросов апелляционного пересмотра решений следственных судей. Установлено, что следственный судья, в силу возложенных на него специфических функций в пределах стадии досудебного расследования, обладает определенной дискрецией в части устного получения показаний свидетелей, потерпевших, экспертов и иных участников уголовного судопроизводства. Определено, что следственный судья, по его собственному усмотрению, вправе отступить от принципа непосредственности (устности) получения показаний. Определено, что апелляционный пересмотр решений следственного судьи отличается от апелляционного пересмотра иных решений, который могут быть подвергнуты апелляционной проверке, исключительно сроком обжалования решения следственного судьи и порядком подачи апелляционной жалобы. Установлено, что при апелляционной проверке определений следственного судьи, апелляционный суд, при наличии оснований, предусмотренных ст. 404 УПК Украины, обязан повторно исследовать доказательства. При этом, в отличие от следственного судьи, суд апелляционной инстанции лишен права отступления от принципа непосредственности (устности) получения показаний (о чем и сформулирован научно-практический вывод).

Ключевые слова: следственный судья, суд апелляционной инстанции, апелляционное рассмотрение, уголовное производство, доказательства, непосредственность исследования доказательств.

Open Access

This is an open-access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License, which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original author and source are credited.

до Єдиного реєстру досудових розслідувань після отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення, у неперверненні тимчасово вилученого майна згідно з вимогами статті 169 цього Кодексу, а також у нездійсненні інших процесуальних дій, які він зобов'язаний вчинити у визначений цим Кодексом строк, – заявником, потерпілим, його представником чи законним представником, підозрюваним, його захисником чи законним представником, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, володільцем тимчасово вилученого майна; 2) рішення слідчого, прокурора про зупинення досудового розслідування – потерпілим, його представником чи законним представником, підозрюваним, його захисником чи законним представником, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження; 3) рішення слідчого про закриття кримінального провадження – заявником, потерпілим, його представником чи законним представником; 4) рішення прокурора про закриття кримінального провадження та/або провадження щодо юридичної особи – заявником, потерпілим, його представником чи законним представником, підозрюваним, його захисником чи законним представником, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження; 5) рішення прокурора, слідчого про відмову у визнанні потерпілим – особою, якій відмовлено у визнанні потерпілою; 6) рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора при застосуванні заходів безпеки – особами, до яких можуть бути застосовані заходи безпеки, передбачені законом; 7) рішення слідчого, прокурора про відмову в задоволенні клопотання про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій – особою, якій відмовлено у задоволенні клопотання, її представником, законним представником чи захисником; 8) рішення слідчого, прокурора про зміну порядку досудового розслідування та продовження його згідно з правилами, передбаченими главою 39 цього Кодексу, – підозрюваним, його захисником чи законним представником, потерпілим, його представником чи законним представником.

Слід звернути увагу на приписи ст. 206 КПК, відповідно до якої кожен слідчий суддя суду, в межах територіальної юрисдикції якого знаходиться особа, яка тримається під вартою, має право постановити ухвалу, якою зобов'язати будь-який орган державної влади чи службову особу забезпечити додержання прав такої особи. Якщо слідчий суддя отримує з будь-яких джерел відомості, які створюють обґрунтовану підозру, що в межах територіальної юрисдикції суду знаходиться особа, позбавлена свободи за відсутності судового рішення, яке набрало законної сили, або не звільнена з-під варти після внесення застави в установленому цим Кодексом порядку, він зобов'язаний постановити ухвалу, якою має зобов'язати будь-який орган державної влади чи службову особу, під вартою

яких тримається особа, негайно доставити цю особу до слідчого судді для з'ясування підстав позбавлення свободи. Слідчий суддя зобов'язаний звільнити позбавлену свободи особу, якщо орган державної влади чи службова особа, під вартою яких тримається ця особа, не надасть судового рішення, яке набрало законної сили, або не доведе наявності інших правових підстав для позбавлення особи свободи. Якщо до доставлення такої особи до слідчого судді прокурор, слідчий звернеться з клопотанням про застосування запобіжного заходу, слідчий суддя зобов'язаний забезпечити проведення у найкоротший строк розгляду цього клопотання. Незалежно від наявності клопотання слідчого, прокурора, слідчий суддя зобов'язаний звільнити особу, якщо орган державної влади чи службова особа, під вартою яких трималася ця особа, не доведе: 1) існування передбачених законом підстав для затримання особи без ухвали слідчого судді, суду; 2) неперевищення граничного строку тримання під вартою; 3) відсутність зволікання у доставленні особи до суду. Якщо під час будь-якого судового засідання особа заявляє про застосування до неї насильства під час затримання або тримання в уповноваженому органі державної влади, державній установі (орган державної влади, державна установа, яким законом надано право здійснювати тримання під вартою осіб), слідчий суддя зобов'язаний зафіксувати таку заяву або прийняти від особи письмову заяву та: 1) забезпечити невідкладне проведення судово-медичного обстеження особи; 2) доручити відповідному органу досудового розслідування провести дослідження фактів, викладених в заяві особи; 3) вжити необхідних заходів для забезпечення безпеки особи згідно із законодавством. Слідчий суддя зобов'язаний діяти в порядку, передбаченому частиною шостою цієї статті, незалежно від наявності заяви особи, якщо її зовнішній вигляд, стан чи інші відомі слідчому судді обставини дають підстави для обґрунтованої підозри порушення вимог законодавства під час затримання або тримання в уповноваженому органі державної влади, державній установі. Слідчий суддя має право не вживати дій, зазначених у частині шостій цієї статті, якщо прокурор доведе, що ці дії вже здійснені або здійснюються. Слідчий суддя зобов'язаний вжити необхідних заходів для забезпечення особи, яка позбавлена свободи, за-

хисником і відкласти будь-який розгляд, у якому бере участь така особа, на необхідний для забезпечення особи захисником час, якщо вона бажає залучити захисника або якщо слідчий суддя вирішить, що обставини, встановлені під час кримінального провадження, вимагають участі захисника.

Таким чином, аналіз вище зазначених статей КПК дає підстави стверджувати, що повноваження слідчого судді можна умовно поділити на ті, які направлені на захист прав, свобод та інтересів особи під час здійснення кримінального провадження, та на ті, які обмежують права і свободи особи, в межах повноважень слідчого судді, наданих КПК (тримання під вартою, домашній арешт, обшук, накладення арешту на майно, втручання у приватне спілкування, інші негласні слідчі дії, які потребують дозволу слідчого судді).

Отже, можливість оскарження рішень слідчого судді, які обмежують права особи, в апеляційному порядку – це ще один із інструментів захисту прав і свобод такої особи, що фактично наділяє суд апеляційної інстанції правом та в той же час обов'язком судового контролю за рішеннями слідчого судді, якими обмежуються права та свободи певної особи, оскільки «судова помилка» слідчого судді при розгляді даної категорії справ може призвести до порушення засад кримінального провадження, зокрема, права на свободу та особисту недоторканність при обранні запобіжного заходу (тримання під вартою, домашнього арешту, особистого зобов'язання) та недоторканність житла чи іншого володіння особи у випадку надання дозволу на проведення обшуку, що в свою чергу може призводити до порушення права на недоторканність права власності, оскільки доволі часто після проведення обшуку частина майна особи може набути статусу тимчасово вилученого, або (пізніше) арештованого.

Отже суд апеляційної інстанції в даному випадку відіграє вирішальну роль, оскільки перегляд ухвал слідчого судді в касаційному порядку чинним КПК не передбачено, як таких, що не перешкоджають подальшому провадженню у справі.

Чинним КПК передбачений вичерпний, який не підлягає розширювальному тлумаченню, перелік ухвал слідчого судді, які можуть бути оскаржені

в апеляційному порядку. Зокрема, ст. 309 КПК передбачено, що під час досудового розслідування можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про: 1) відмову у наданні дозволу на затримання; 2) застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або відмову в його застосуванні; 3) продовження строку тримання під вартою або відмову в його продовженні; 4) застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту або відмову в його застосуванні; 5) продовження строку домашнього арешту або відмову в його продовженні; 6) поміщення особи в приймальник-розподільник для дітей або відмову в такому поміщенні; 7) продовження строку тримання особи в приймальнику-розподільнику для дітей або відмову в його продовженні; 8) направлення особи до медичного закладу для проведення психіатричної експертизи або відмову у такому направленні; 9) арешт майна або відмову у ньому; 10) тимчасовий доступ до речей і документів, яким дозволено вилучення речей і документів, які посвідчують користування правом на здійснення підприємницької діяльності, або інших, за відсутності яких фізична особа – підприємець чи юридична особа позбавляються можливості здійснювати свою діяльність; 11) відсторонення від посади або відмову у ньому; 12) відмову у здійсненні спеціального досудового розслідування.

Під час досудового розслідування також можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про відмову у задоволенні скарги на постанову про закриття кримінального провадження, повернення скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора або відмову у відкритті провадження по ній. Скарги на інші ухвали слідчого судді оскарженню не підлягають і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

Також, апеляційному оскарженню підлягають: ухвала про застосування чи відмову у застосуванні тимчасового арешту (ч. 7 ст. 583 КПК), ухвала про застосування чи відмову в застосуванні екстрадиційного арешту (ч. 9 ст. 584 КПК), ухвала про задоволення чи залишення без задоволення скарги на рішення про видачу (екстрадиції) особи (ч. 6 ст. 591 КПК) [2].

Чинний КПК не містить окремих, або спеціальних положень щодо проведення судового розгляду слідчим суддею, що свідчить про необхідність застосування загальних засад кримінального провадження. В той самий час існують деякі особливості при розгляді, наприклад, клопотань про затримання особи, з метою приводу для обрання запобіжного заходу у закритому режимі, що фактично свідчить про те, що в даному випадку слідчий суддя не керується однією із засад кримінального провадження як то гласність і відкритість судового провадження та його повне фіксування технічними засобами, відповідно до якого кримінальне провадження в судах усіх інстанцій здійснюється відкрито. В даному випадку проведення судового засідання в закритому режимі обумовлено такою необхідністю для запобігання особи переховуватися від органів досудового розслідування та/або суду.

Таким чином, під час розгляду клопотань слідчим суддею не завжди можуть бути застосовані загальні засади кримінального провадження і в той самий час, може призводити до різного тлумачення процесуального закону як сторонами кримінального провадження, так і судом. Наприклад, ч. 4 ст. 193 КПК передбачено, що за клопотанням сторін або за власною ініціативою слідчий суддя, суд має право заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення питання про застосування запобіжного заходу. Таким чином, в даному випадку допит свідка не є обов'язком суду, в той самий час, однією із загальних засад кримінального провадження щодо безпосередності дослідження доказів (ст. 23 КПК) передбачено, що суд досліджує докази безпосередньо. Показання учасників кримінального провадження суд отримує усно. Таким чином, відмова у допиті свідка або потерпілого з боку слідчого судді, призводить до відхилення зазначеного принципу.

При розгляді даного питання необхідно звернути увагу на приписи п. 22 ст. 3 КПК, відповідно до якої суд першої інстанції – районний, районний у місті, міський та міськрайонний суд, який має право ухвалити вирок або постановити ухвалу про закриття кримінального провадження. Оскільки слідчого суддю неможливо «відокремлювати» від суду першої інстанції, в розрізі п. 22 ст. 3 КПК та

визначення терміну «слідчий суддя» згідно п. 18 ст. 3 КПК, то і основні засади кримінального провадження мають застосовуватися слідчим суддею. Проте, КПК наділяє слідчого суддю дискреційними повноваженнями, щодо безпосередності дослідження доказів в частині усного отримання показань.

І якщо, наприклад, суд касаційної інстанції, як вбачається із п. 21 ст. 3 КПК, є судом, який має керуватися загальними засадами кримінального провадження, але, в той самий час статтею 433 КПК передбачена заборона дослідження будь-яких доказів, що може свідчити про чітку позицію законодавця щодо обмеження в застосуванні принципу безпосередності дослідження доказів судом касаційної інстанції, то обов'язки слідчого судді з приводу дослідження доказів чітко не визначені, що може призводити до неоднакового тлумачення процесуального закону.

Порядок апеляційного провадження під час перевірки судом апеляційної інстанції ухвал слідчого судді передбачено ст. 422 КПК. Апеляційне провадження здійснюється відповідно до загальних положень апеляційного розгляду, встановлених ч. 1 ст. 405 КПК, за винятком строків його проведення. Згідно з положеннями ст. 422 КПК апеляційна скарга на ухвалу слідчого судді розглядається не пізніше як через три дні після її надходження до суду апеляційної інстанції.

Таким чином, порядок апеляційного оскарження ухвал слідчого судді відрізняється від апеляційного оскарження інших рішень лише строками розгляду справи та рішеннями, які суд апеляційної інстанції має право ухвалити за наслідками апеляційного перегляду ухвал слідчого судді. Отже, можна зробити висновок, що суд апеляційної інстанції повинен керуватися загальними засадами кримінального провадження, передбаченого ст. 7 КПК, без будь-якої альтернативи.

Наприклад, при ухваленні рішення слідчим суддею про обрання запобіжного заходу, яке може бути оскаржене в апеляційному порядку, виникає питання щодо необхідності безпосереднього дослідження доказів судом апеляційної інстанції, з огляду на наступне.

Статтею 409 КПК передбачено, що підставою для скасування або зміни судового рішення при роз-

гляді справи в суді апеляційної інстанції є: 1) неповнота судового розгляду; 2) невідповідність висновків суду, викладених у судовому рішенні, фактичним обставинам кримінального провадження; 3) істотне порушення вимог кримінального процесуального закону; 4) неправильне застосування закону України про кримінальну відповідальність.

Тобто, якщо в апеляційній скарзі на рішення слідчого судді про застосування запобіжного заходу ставиться питання про неповноту судового розгляду, або про невідповідність висновків слідчого судді, то може виникнути необхідність повторного дослідження цих обставин. Лише перевірка та оцінка доказів може підтвердити наявність або відсутність обставин, які мають значення для кримінального провадження. Оскільки доказами в кримінальному провадженні є, в тому числі, показання свідків, потерпілого, то з огляду на приписи ст. 23 КПК, суд апеляційної інстанції при перевірці ухвал слідчого судді зобов'язаний безпосередньо допитати свідка або потерпілого (у разі наявності), але якщо існують підстави, передбачені ст. 404 КПК.

Знову таки, виникає питання, чи можна віднести до таких порушень дослідження слідчим суддею, під час судового засідання, протоколів допитів (свідків, потерпілих), а не їх безпосередній допит в суді, і що в такому випадку зобов'язаний зробити суду апеляційної інстанції для усунення таких порушень.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальшого пошуку у даному напрямі.

Таким чином, питання безпосередності дослідження доказів судом апеляційної інстанції при перевірці ухвал слідчого судді достатньою мірою не врегульоване, що може неоднаково тлумачитися учасниками судового провадження, та потребує подальшого дослідження. З огляду на чинні приписи КПК, суд апеляційної інстанції, при дотриманні вимог ст. 404 КПК, безальтернативно зобов'язаний досліджувати показання свідків або потерпілих безпосередньо та усно.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За загальною редакцією професорів В. Г. Гончаренко, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1224 с.
2. Апеляційне оскарження в кримінальному провадженні : науково-практичний посібник / К. В. Легких ; Академія адвокатури України. – К. : Прецедент, 2014. – 36 с.
3. Оскарження адвокатом рішень, дій чи бездіяльності слідчого, прокурора та слідчого судді під час досудового розслідування : науково-практичний посібник / О. Г. Яновська ; Академія адвокатури України. – К. : Прецедент, 2013. – 32 с.
4. Повноваження слідчого судді щодо здійснення судового контролю у кримінальному процесі України / Н. П. Сиза // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2012. – № 2(6) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12snpkpu.pdf>

REFERENCES:

1. Goncharenko, Vladlen, et al. Criminal Proceeding Code of Ukraine. Scientific and practical comment. 2012. Print
2. Legkykh, Kyrylo. The appeal in criminal proceeding. Scientific and practical notes. Academy of advocacy of Ukraine. 2014. Print.
3. Yanovska, Oleksandra. Challenging of the decisions, acts or omissions of the investigator, prosecutor or investigating judge by the attorney during the preliminary investigation. Scientific and practical notes. Academy of advocacy of Ukraine. 2013. Print.
4. Syza, Nathaly. The authority of the investigating judge to implement judicial control in criminal proceeding in Ukraine. Journal of National University «Ostroh Academy». 2.6 (2012). Web. <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12snpkpu.pdf>